

בעזרת השם יתברך

פעם יחידה בהיסטוריה

המעמד הנדיר בזאת חנוכה בתל אביב!

הבכי המרטיט בנר ראשון

זה קרה השבוע!

המזוודה הנצחית

סיפור שלא מפספסים!

את הסיפור הזה אתם חייבים
לשמוע. **א**

זה קרה בשעות הערב של יום
ראשון השבוע.

הוא התרחש בביתו של אחד מהגבאים
המסורים של אהבת חסד, שבנוסף
להתנדבותו במשך השנה במסגרת אגף
ברידער'ס, אף הקדיש ימים ארוכים
בשבועות האחרונים למען הצלחת מגבית
'מוסיפים והולכים' במטרה לבסס ולהרחיב
את קופת הצדקה הק' כאשר כיתת רגליו
מבית לבית וזיכה את הרבים בהגדלת
תרומתם החודשית למען המטרה החיונית,
אותה הוא מכיר כל כך טוב מקרוב.

הוא נעמד להדליק את הנר הראשון של
חנוכה.

אחז ביד ימינו את נר השעווה, ובירך את
'להדליק נר חנוכה' בקול רם ובהתרגשות.
הוסיף ובירך את 'שעשה נסים', ואז הגיע
לברכה השלישית.

הוא התחיל, 'ברוך אתה ד' אמ"ה' - - -
והשתתק פתאום.

בני המשפחה חשבו שמא שכח את
הברכה, אבל הוא לא היה נראה אבוד או
נבון.

הוא התנועע בדביקות ובהתרגשות
חריגה, ופתאום נשמע משהו שרמז על
בכי כלשהו... נדרשו עוד רגעים ספורים

הגבאי
שפרץ
בבכי
בברכת
'שהחיינו'

עד שהמשיך בקול נשנק ושבוח, מילה
במילה: שהחיינו - - - וקיימנו - - -
והגיענו - - - לזמן הזה - - -

ארשת של בהלה משולבת במבוכה
עטפה את פני בני המשפחה, מגדול
ועד קטן... מאיפה צץ פתאום הבכי
הלא-מוכר הזה...

כולם רק חיכו לשמוע במה דברים
אמורים, וקיוו לשמוע דברים טובים.

גם את פיוט הנרות הללו שר האב
בקול נשנק, ולרווחת כולם - מיד בסיום
הפיוט הסתובב ושיתף את כולם
בתחושותיו:

**"סליחה, אני מקווה שלא נבהלתם...
לא, לא קרה שום דבר מיוחד. אולי
בעצם כן.**

**"תראו, תמיד בכל יום טוב
כשמברכים שהחיינו אני קצת
מתרגש. זה לא פשוט, שב"ה זוכים
ויכולים לעמוד לפני הקב"ה ולהודות
לו ששמר עלינו, האמין בנו, ונתן
לכולנו עוד פיסת חיים, וב"ה הגענו
בשלום לעוד יום טוב.**

**"אבל פתאום עכשיו, דווקא באמצע
הברכה צף לי פתאום עוד משהו.**

**"הרי אני עוזר כל השנה בברידער'ס,
וזה לא יאומן כמה מצליחים לעזור
לכל כך הרבה היימישע משפחות כאן**

**בעיה, שחלקם ממש במצבים כל כך
קשים ומתחילים להידרדר ר"ל בגוף
ובנפש ולפעמים גם בנשמה, וב"ה
באמת מצליחים לעזור להם לצאת
מהמצוקה ולחזור לחיות בגשמיות
וברוחניות.**

**"לא יודע, כנראה בהשפעת הימים
האחרונים, שרצתי מבית לבית,
ופשוט התחננתי לאנשים שאני רואה
כל השנה כמה כל תרומה קריטית,
וב"ה כל כך הרבה אנשים התאמצו
והוסיפו לתרומה הקבועה שלהם, וכך
יוכלו ללא ספק לעזור ולהציל עוד
ועוד נפשות מישראל.**

**"ופתאום, כשחשבתי על ההודאה
לד' של שהחיינו, פתאום חשבתי:
וואו, כמה אנחנו צריכים לבכות
ולהודות שהחיינו וקיימנו והגיענו,
ולחשוב על זה שיש ב"ה השנה כל כך
הרבה משפחות שבזכות ברידער'ס
גם הם הגיעו לחנוכה חיים, שמחים
ומאושרים, ושלמים בגופם ובנפשם
ובנשמתם, משפחות שאם לא היו
עוזרים להם בזמן, חלקם כבר לא היו
איתנו, או שהיו מרוסקים בגשמיות
או ברוחניות או בשניהם.**

**"אני יודע שזה נשמע מוזר, אבל
פתאום זה כ"כ תפס אותי, שנתקע
לי ולא הצלחתי להמשיך ולהגיד את
המילים של הברכה - - - "**

עד שתהא שלהבת עולה

רבות מאחינו שלא שפר עליהם גורלם. וחלק גדול מהמשפחות שיזכו בעז"ה להצלה ולגאולה בשנים הקרובות - יזכו לכך בזכות ההיענות וההיתרמות האדירה והמרגשת לפרויקט 'מוסיפים והולכים' של אלפי אנ"ש בכל רחבי ארצנו.

עם זאת, כשעוסקים בפרויקט של הצלת נפשות, הצלחה אינה נמדדת ב'רוב', או ב'כמעט' - - -

כי בשביל משפחות מסוימות, ה'כמעט' הזה לא יעזור - - -

די במשפחה אחת, או אפילו בנפש אחת שנשארת בחוץ, בודדה, ללא אפשרות שנוכל לעזור לה - כדי שהשמחה שלנו תהיה חסרה - - -

המילה הקטנה הזו מזהדה בת בימים אלו בכל פינה, בשמונת ריכוזי אנשי שלומנו בארה"ק.

היעד המרגש של 'מוסיפים והולכים' כמעט מאחורינו. כמעט ויש לנו משאבים מלאים לעזור לכל המשפחות שזקוקות לסיוע. כמעט - - -

רוב יעד המגבית החיונית של קופת הצדקה הק' ברידער'ס כבר הושג, בס"ד. אלפי אנשי שלומנו היקרים שיחי' פתחו את לבם, נענו בעין יפה וברוח נדיבה, הושיטו יד והצטרפו למאמץ להצלת משפחות אחיהם בעת צרתם ומצוקתם. האור הגדול הזה - עומד בחודשים הקרובים לגרש הרבה מהחושך הסמיך והמשתק ששורר בבתייהם של משפחות

מענה מלא לכל הזקוקים לנו - - -

עכשיו נדרש המאמץ האחרון, כדי שהלהבה תהיה שלימה ורצופה, ותאיר את כל החדק, בלי להשאיר שום פינה חשוכה ואפילה...

יעד המגבית קרוב מתמיד. זה הרגע שבו כל תרומה נוספת אינה 'עוד' תרומה ועוד מספר קטן שמצטרף לחשבון גדול, אלא ההבדל שבין 'כמעט' לבין הצלה שלימה של כלל משפחות המצוקה בקהילתנו הק' בכל רחבי ארצנו - - -

זה הרגע הגורלי שבו אנו עושים את המאמץ האחרון של המגבית, כדי שנוכל לומר לעצמנו בלב רגוע ושמוח: **אכן, לא השארנו אף אחד בחוץ - - -**

כשבעיר מגורינו יהיה אב או אם, בחור או נערה, ילד או ילדה - שיצטרכו לעזרה, אבל לא יוכלו לעזור להם כי אין מספיק כסף בקופה, ה'כמעט' הזה לא יעזור להם כלום - - -

כל עוד היעד לא הושג במלואו - יהיו משפחות שח"ו יישארו חשופים, בחוץ, ללא שנוכל להושיט להם חבל הצלה - - - לא בגרפים ובמספרים עסקינן. זה ענין של נפשות. של משפחות. של נשמות יקרות שכמהות לעזרה ולהצלה.

בעז"ה כאשר כל אחד מאיתנו, ללא יוצא מן הכלל, יירתם ויתן את חלקו האישי, כמיטב יכלתו - או אז נגיע ליעד הגדול והמרגש. או אז נוכל לתת

בְּזֶאת תִּשְׁעוּן - - -

שרי התורה שליט"א
יקיימו מושב בי"ד מיוחד
לחתימת 'שטר סגולת השפע'
בעיצומו של היום המסוגל
'זאת חנוכה'

כי הנה מלכים נועדו - - -

המושב המיוחד יתקיים במקום המסוגל, בחדר קדשו
האישי של כ"ק מהר"א זי"ע בביהמ"ד של מרן בת"א,
בו ערך את עבודתו הק' בימי החנוכה במשך י"ג שנים!

שקטה ליחידים - הפך לנחלת הכלל,
כאשר עוד ועוד מאנשי שלומנו מבקשים
להיות בפנים, לא להישאר מאחור, ולהיות
גם מאלו שזוכים בהבטחה השמיימית
לשערי שפע וברכה מדי חודש בחדשו,
בכח גזירת התורה הק', בכח ברכת 'צדיק
גוזר', ובכח ההבטחה הא-לוקית של
'בחנוני נא בזאת וגו'.

” שטר סגולת השפע” הפך בשבועות
האחרונים לדבר החם ביותר
בקהילתנו הק'.

בדיוק כמו שקרה בכל ריכוזי אנ"ש ברחבי
תבל, אליהם הגיעה בשורת השטר
המסוגל, גם בארה"ק הביקוש העצום
לשטר הצליח לשבור את כל ההשערות,
והשטר, שהיה נדמה בתחילה כזכיה

שרי התורה שליט"א, רבני אהבת חסד, בתוקף פסק בית דין של מטה, ובחותמו של מלך - חתימת יד קדשו של אבינו רוענו שליט"א.

קביעת השותפות אינה מסתיימת במעשה המצווה הנצחי ובשכר קבלת השפע, אלא נמשכת כברכה נצחית, בכח התורה הקדושה, לרוות רוב נחת דקדושה מכל הילדים, ולראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות מתוך שלווה והרחבת הדעת.

כי פנה יום החתימה

כל זה יתכנס בשבוע הבא ליום אחד מיוחד ומסוגל. ליום 'זאת חנוכה', יום החתימה של תקופת הימים הנוראים, אשר הספה"ק מלאים מזן אל זן בתוקף

זה לא קורה בגלל דחיפה 'חיצונית' או בזכות פרסום מיוחד כלשהו, אלא מפני שאנשים מרגישים שזה פשוט אמיתי. שזה הגיוני, על גבול המתמטי... אתה מציל נפשות? אתה מתאמץ ונותן משלך להצלת אחיך בעת מצוקתם? אתה בוודאות מקבל משמים בחזרה כפל כפליים ועשרות מונים!

המגבית "מוסיפים והולכים" לביסוס והרחבת הקופה הקדושה של ברידער'ס מעמידים בפני כל אחד אפשרות מוחשית: להפוך שותפות קבועה של הצלת נפש אחת מישראל מדי חודש, לזכיה אישית המקובעת בכח התורה הק', וללקבל בהכרת הטוב ובהערכה עמוקה את "שטר סגולת השפע" לפתיחת שערי ברכה עד בלי די ופרנסה טובה מדי חודש בחדשו, שייחתם באופן אישי לכל אחד ואחד על ידי מרנן הגאונים הצדיקים

סגולתו וכחו של היום הזה, אשר מסוגל

לחולל נסים ונפלאות ולשנות את עתידו של האדם לטובה, ובמיוחד איתא בספה"ק כוחו של היום שהוא עת מוכשר להמשיך שפע ברכה ופרנסה לכל השנה.

דווקא ביום הזה, יפנו הגה"צ שרי התורה שליט"א מזמנם היקר והעמוס, ויטרחו להגיע לתל אביב, לחדר קדשו האישי שבו ערך כ"ק מרן מהר"א זיע"א בדבקות מופלאה את עבודתו הק' במשך שנים ארוכות, ואף עבד את קונו בימי החנוכה במשך שלוש עשרה שנים באותו מקום, עם כל תפילות היום, ועם המעמד המרטיט של הדלקת נרות החנוכה מדי יום ביומו.

באותו חדר קדוש, שקירותיו ספגו את התפילות, את הייחודים הנשגבים, בו יקיימו שרי התורה שליט"א בפעם היחידה בהיסטוריה את מושב בי"ד המיוחד שבו יעתירו מקרב לבם על כל משתתפי השטר, ואף יחתמו אישית לכל אחד ואחד, לפתיחת שערי ברכה ושפע פרנסה מדי חודש בחדשו!

בשיחה שהתקיימה השבוע בין שרי התורה שליט"א, לקראת מושב הבי"ד ב'זאת חנוכה', העלו הרבנים שליט"א את

סגולות

הענין של חתימת שטר סגולת השפע באותו בית קדוש, והזכירו את דברי רש"י הק' בקהלת על הפסוק אם יפול עץ וגו', מקום שיפול העץ שם יהוא, וז"ל, - עץ' הוא 'תלמיד' חכם שמגין בזכותו כעץ המסיר על הארץ, ואם ישכון אדם חכם וצדיק וכו', מקום שישכון שם יהיו נראין מעשיו אחרי מותו וחכמותיו ומדות תרומיותיו ותשלום טובה ליושבי המקום וכו'.

הזדמנות היסטורית כזו, מגיעה פעם אחת בחיים בלבד, ואת הזכיה הנוראה הזו אף אחד מאיתנו לא יהיה מוכן להחמיץ ח"ו.

את המתנה הנדירה הזו - כל אחד מאיתנו יתפוס בשתי ידיים, והשפעותיה של המתנה הזו, כל אחד מאיתנו ירגיש מדי חודש בחדשו, במשך שנים ארוכות.

אשרי, אשרי מי שיזכה!!

השטרות מתמלאים והולכים, והשער לשפע עדיין פתוח. השאלה היחידה שנשארה היא מי יהיה שם כדי לקבלו. זהו הרגע האחרון להצטרף ולזכות - - -

סיפורה
המרטיט של
האם, שלא
הפסיקה
לחפש עד יום
מותה - - -

מזוודה של מעלה

ובכל זמן שהוא, היה נדמה שמישהו ניער אותה מבפנים. היא היתה מזנקת טרופת חושים, פותחת את המזוודה במהירות, מציצה פנימה בעיניים בוערות, ואז סוגרת ובורחת משם.

כל תושבי השכונה כבר ידעו ליד רבקה כהן לא עוברים עם מזוודה.

אף אחד בשכונה לא שאל. לא הציק, ולא נלחם. כולם ידעו יעם ניצולי שואה לא מתחילים. שיגידו תורה שרק זה ה'שריטה' שלה. ישנם ניצולי שואה אחרים עם בעיות והתנהגויות קשות מאלו.

אבל לפעמים לפעמים צעדה רבקה ברחוב ומצאה אנשים שזה עתה הגיעו מחוץ לעיר או מחוץ לארץ. ותמיד, אותו סיפוח מפגש של רבקה עם מזוודה - נגמר תמיד עם זינוק, פתיחה פתאומית, הצצה, סגירה וברירה. אין מצב אחר. לא עזרו צעקות, איומים, ואפילו ניידות משטרה שהוזמנו. רבקה לא היתה מסוגלת לעצור בעצמה.

בשנים הראשונות היו שחשדו בה בגניבה,

רבקה כהן היתה דווקא אשה שקטה, וניהלה חיים צנועים באחת מהשכונות הוותיקות בעיר הקודש ירושלים, יחד עם בעלה השקט ובתה היחידה, השקטה גם היא. אבל עם כל השקט המשפחתי - כולם הכירו אותה, ולא בכדי.

והסיבה לכך שכולם הכירו אותה, לא היתה שקטה בכלל. לרבקה היה ענין אישי, מוזר וחריג מאוד, עם מזוודות.

כאשר רבקה נתקלה במזוודה, בכל מקום

מה עומד להתרחש וברחה מבעוד מועד, בטרם תצטרך לצפות מהצד במחזה האיום שבו אמה מככבת בתפקיד הראשי, והנורא.

ובאותו הלילה, הילדה הקטנה לא יכלה יותר.

היא יושבת על מיטת אמה, ובכתה תמרורים. הכל צף ועלה לה. חוסר הבהירות הנורא. הבושות במשך כל השנים, החברות שצוחקות עליה, והחרדות שמציפות את לבה הרך כל אימת שהיא יוצאת עם אמה לרחוב.

"מאמי", אזרה אומץ ושאלה, "למה את עושה את זה?"

היא לא האמינה שהמילים באמת יצאו לה מהפה.

השאלה שלא העזה לשאול עד היום. הנושא שאף פעם לא דיברו עליו - ופתאום הוא פשוט כאן. הנושא הכבד, הנורא, המוזר והמסתורי, שלא דובר מעולם.

היא אפילו חששה להרים את עיניה ולראות את המבט של אמה.

אבל פתאום היא נרעדה, כאשר הרגישה את ידה של אמה על כתפיה.

היא התקשתה להיזכר מתי זכתה לחיבוק כזה.

במשך מספר רגעים, שנדמו לה כמו שעה ארוכה, שרר שקט מוחלט בחדר, ואז פתאום שמעה קול חריש.

בכי.

אמא בוכה!

חלילה, אך עם הזמן כולם ידעו בוודאות - רבקה לא נוגעת בפרוטה לא שלמה. מעולם לא.

וכך זה המשיך שנים. בשקט מתוח. בלי לשאול. בלי לנסות להבין. סגור וחתום.

אפילו בתה היחידה, שנולדה לתוך מציאות זו, לא העזה לשבור את חומת השתיקה, שכמותה עמדה בבתים רבים של ניצולי שואה, שלא היו מוכנים ומסוגלים לדבר על הימים 'ההם', על קורות חייהם הקשים בשואה האיומה.

"גנבת, תעזבי את זה!"

עד שהגיע אותו הלילה, בעיצומה של סעודת החתונה אצל אחד השכנים.

רבקה הגיעה עם בתה להשתתף בשמחה ולברך את אם החתן, כאשר לפתע הבחינה במזוודה הדורה שניצבה לא הרחק מכסא הכלה. בתוך פחות מרגע זינקה רבקה לעבר המזוודה, ופתחה אותה בחטף.

"גנבת! גנבת! תעזבי את זה מיד. תעזבי את המזוודה!"

היה זה קולה של המחותנת, אם הכלה, שלא הכירה לא את רבקה ולא את מנהגה המוזר.

בוקה ומבולקה. חלק מהנשים באולם קפאו מבהלה. חלקן כעסו, היו שחייכו במבוכה, והאמיצות שביניהן אף ניגשו לברר עם רבקה את פשר מעשיה. אבל רבקה לא פצתה את פיה. רק עזבה את המזוודה ויצאה מהאולם במרוצה.

בתה כבר לא היתה שם. מיד כשראתה את אמה מזנקת לעבר המזוודה, הבינה

"באחת שמתי את כל הדברים היקרים שלנו, תכשיטים, מסמכים, דרכונים, מזכרות מימים טובים, תמונות, כסף. ובשני... שמתי שמיכה, ועליה, הנחתי בזהירות... את התינוק שלנו. שמילי, שנולד רק כמה חודשים לפני כן.

"חששתי לצאת החוצה בגלוי עם התינוק. פחדתי עליו. הוא היה הדבר היקר ביותר בשבילי בעולם. לא ידעתי מה החיילים הגרמניים עלולים לעשות לו כשיראו אותי, ולא הייתי מוכנה לקחת אפילו אחוז אחד של סיכון לשלומי.

"עטפתי את התינוק בזהירות גדולה, וידיאתי שנשאר למעלה פתח קטן של אוויר, וכך יצאתי בבהילות מהבית".

בין יבבה ליבבה, המשיכה לספר לבתה איך צעדו היהודים לרכבת, ואיך כאשר הגיעה לרציף, הרגישה בלב שמשוה לא טוב עומד לקרות, והחליטה שהיא לא עולה לרכבת ויהי מה. מה שלא יהיה - היא תברח ליער, שהיה ממוקם לא רחוק מפסי הרכבת.

היא ידעה שלא תצליח לברוח עם שתי המזוודות. המשקל הכבד שלהן יאט את בריחתה ויגרום לה להיתפס או להיהרג מיריות החיילים. בלבה כבר נפרדה מכל חיי העבר שלה. היא ידעה שבשביל הסיכוי להציל את חייה ואת חיי תינוקה - היא חייבת לוותר על כל השאר, אבל היה לה ברור שזה הדבר הנכון לעשות.

ברגע אחד של היסח הדעת של החיילים שעמדו לידה, הרימה בשקט את המזוודה השניה, החלה להתרחק בשקט מהקבוצה לכיוון היער, וברגע ששמעה

מעולם לא שמעה את אמה בוכה. מעולם. ועכשיו זה קורה פתאום. בכי שקט, חרישי, אבל עמוק עמוק, כזה שמסתיר מאחוריו משהו לא פשוט בכלל.

ובין בכי לבכי, התוודעה הילדה לסיפור שלא סופר מעולם.

המזוודה שנשארה ברציף

זה קרה בעיירת מגוריה של האם בפולין, באותו ערב שהנאצים נכנסו והודיעו שכל היהודים צריכים להתכונן ליציאה מהבתים, ומותר לכל אחד לקחת שתי מזוודות בלבד.

איך אפשר לצרור דירה שלימה בשתי מזוודות?!

"היו לי רק כמה דקות", סיפרה האם וקולה רעד, "פתחתי שתי מזוודות, ודחסתי לשם במהירות את כל מה שיכולתי".

"מאז אותו היום", התייפחה האם בקול שבוע, לנגד עיניה הקרועות לרווחה של בתה, "כל פעם שאני רואה מזוודה, אני חייבת לפתוח אותה. אולי... אולי שמילי שוכב שם - - -"

החיפוש שלא נגמר לעולם

הבת בהתה כלא-מאמינה. הלומה מהידיעה המרעישה שאינה הבת הראשונה לאמה, וכאובה על האח שלא הכירה, שכנראה עלה בסערה השמימה, במעלות קדושים וטהורים.

היא לא היתה צריכה שום מילה נוספת. הכל הובן לה ברגע אחד.

גם בגילה הצעיר הצליחה לראות ולהבין את הבושה ואת המבוכה בעיני אמה החכמה, שידעה בוודאות וללא צל של ספק ששמילי לא מחכה לה בשום מזוודה כאן בארץ ישראל.

אבל הבינה שזה חזק ממנה. התקווה הכמוסה בלב, הלא-הגיונית, אולי בכל זאת הפעם תמצא את אבידתה. אולי פתאום היא תראה את שמילי שלה, בנה בכורה המתוק - מתגברת על כל היגיון, מנצחת כל רגש אחר, ומריצה אותה שוב ושוב לפתוח כל מזוודה הנכנסת לטווח ראייתה.

ולא משנה כמה שנים עוברות. ולא משנה מה שכולם מסביב חושבים.

היא לא תפסיק לנסות ולחפש, ולקוות, עד יום מותה.

ויבכו שניהן יחדיו - האם והבת.

על שמילי שאבד. על אם שלעולם לא

צעקה בגרמנית: "היי, גברת, תעצרי! תעצרי!" התחילה לרוץ בכוחות לא לה. בתוך רגעים ספורים שמעה יריות מכל עבר, אך בחסדי שמים אף אחת מהן לא פגע בה, ובמשך שעה ארוכה המשיכה לרוץ, עד שהיתה בטוחה שהתרחקה מספיק ואף אחד לא רודף אחריה יותר.

ברגע שעצרה, עוד לפני שהסדירה את נשימתה הטרופה, מיהרה לפתוח את המזוודה, עם האוצר היקר לה מכל.

החיות ביער, יחד עם כל הציפורים והחרקים, נבהלו ונרעדו מקול הצרחה הנוראה שיצאה באותו רגע מגרונה של האשה הצעירה. צעקה נוראה ואיומה שהילכה מסוף העולם ועד סופו. צעקה שאמא צועקת רק פעם אחת בחיים, כשהיא מגלה שבנה יחידה אינו איתה, וכנראה גם לא יהיה כבר, לעולם!

זה היה הרגע הנורא שבו גילתה שבטעות נטלה עמה את המזוודה האחרת. עם הכסף, המסמכים והתכשיטים.

באותו רגע, בלי לחשוב, בלי לנוח לרגע, התחילה לרוץ בחזרה, לכיוון ההפוך, בניסיון נואש לחזור לתחנת הרכבת ממנה ברחה, אולי עוד תמצא את המזוודה עם התינוק. שעות ארוכות רצה, תעתה בדרכים, חצתה יערות ושידות, ולמרבה הפלא, בשעות הבוקר הצליחה לחזור לרציף הרכבת ממנו יצאו היהודים רק אתמול בלילה, אבל שום דבר כבר לא היה שם.

לא יהודים ולא נאצים. והנורא מכל - גם לא המזוודה היקרה אותה השאירה ברגע אחד של טעות איומה.

תחדל לחפש, ועל חיים שלמים שנושאים בלבם זיכרון כבד וכואב של מזוודה אחת שהוחלפה ברגע אחד של טעות איומה, ונצחית.

*

ומאז, אי שם לפני עשרות שנים, בקפיצה גדולה להיום, לחודש כסלו תשפ"ו.

במשך כל חיינו, חודש אחר חודש, אנו ממלאים מזוודות. לאו דווקא מזוודות על גלגלים - אלא מזוודות של חיים.

מדי חודש אנו ממלאים מזוודות עם הוצאות גשמיות רבות מספור, שנעלמות ונשכחות בתהום הנשיה. הוצאות אוכל ושתייה, חשבונות הבית, רהיטים, כלים ובגדים, הוצאות רכב, מותרות ופינוקים, וכל הנאות החיים. חלקם דברים שרק נדמה לנו שאנו חייבים אותם, אבל אנחנו לא באמת זקוקים להם. זה אולי לפעמים מרגיש טוב ונחמד עכשיו, אבל בלבנו אנחנו יודעים שהם לא נשארים איתנו.

ויש את המזוודה השניה, הנצחית, אותה אנו ממלאים כל חודש עם צדקות וחסדים, מצוות ומעשים טובים. אותה המזוודה שעולה איתנו למעלה, וכל פרט בה נרשם ונזקק בחשבוננו, לזכותנו, לנצח נצחים!

המזוודה עם הילד שלנו!

ממש בעצם ימים אלו, מגיעים אלינו גבאי הצדקה היקרים של הקופה הק' ברידער'ס. הם אולי נראים רק אנשים ספורים, אבל למען האמת, הם משמשים כשליחיהם של מאות מאות נפשות בכל

עיר, ומבקשים ממך בקשה אחת קטנה, שקטה וצנועה: שתסייע לעוסקים בעבודת הקודש של גמילות חסדים והצלת נפשות של בני משפחות אחינו,

ושתיקח על עצמך לכה"פ הצלתה של נפש אחת מישראל, מדי חודש בחדשו!

שתציל מדי חודש בחדשו ילד יהודי קדוש, אחד, ילד ממשפחה יקרה מאחינו, שזקוק באופן קריטי לעזרתך, ואתה יכול לזכות ולהציל אותו!

כדי להציל נפש, זקוקים לכסף. לפעמים לאלפי שקלים בחודש, ולפעמים אפילו רק לסכום של 500 שקלים בחודש. זה לא כסף קטן, אבל כמה זה הסכום הזה מתוך סך כל ההוצאות שלנו בכל חודש?

ועם הכסף הזה, ילכו הגבאים היקרים והמסורים של ברידער'ס, ויצילו מדי חודש ילד אחד, בזכות הכסף שלך!

ילד מאחינו שבלי הסיוע שלך לא היו יכולים לתת לו אוכל נפש מדי חודש.

שבלי הסיוע שלך לא היה לו כח ולא חשק ללכת לתלמוד תורה ללמוד.

שבלי הסיוע שלך לא היו יכולים לתמוך באבא שלו ולעזור לו ללמוד מקצוע כדי שיוכל להתפרנס.

שבלי הסיוע שלך לא היו יכולים לעזור לאמו לקבל את הטיפול הנפשי שהיתה זקוקה לו, כדי שתוכל לשמש לו כאמא טובה ובריאה.

יום אחד, כל אחד מאיתנו יגיע לשמים, בלי שנביא איתנו שום נכס גשמי שאספנו כאן בעולם הזה.

נביא איתנו רק מה שהכנסנו במזוודה השניה. במזוודת הנצח.

וכמה גדולה עלולה להיות החרטה, איזה צרחה נוראה תצא מגרוננו אם ח"ו נגלה שלא לקחנו איתנו את המזוודה הנכונה

שהיתה לנו הזדמנות לקחת איתנו את המזוודה הנכונה, את המזוודה עם הילד, אותו ילד יהודי מאחינו שהציעו לנו להציל, וח"ו עשינו טעות, ובין כל המזוודות שהשקענו ועמלנו עליהן כל חיינו - דווקא את המזוודה האמיתית והחשובה באמת, אותה השארנו שם, ולקחנו איתנו רק את המזוודה האחרת, עם הכסף, עם הנכסים, עם ההנאות הרגעיות שלא נשאר מהן כלום - - -

החלטה נכונה של רגע אחד!

ומנגד, כמה שמחה תמלא את לבנו כאשר נגיע למעלה, נפתח את המזוודה, ונמצא שם את הילד!

אותו ילד שבזכות הסיוע שלך חי, ושמח, ולמד, והיה לו שולחן שבת חי ותוסס, והיו לו חברים, והוא הבריא בגופו ובנפשו, והיה ירא שמים, והצליח, והלך והתעלה, ובבוא הזמן נשא אשה, ובנה בית נאמן, וזכה להיות אבא לילדים טובים וטהורים, ובריאים בנפשם, ילדים שממלאים את האוויר שלנו באור של תורה ומצוות, יראת שמים ומידות טובות, בשמחה, בבריאות, ובשלמות הנפש!

והילד הזה - הוא שלך!

כל מה שהוא עושה ויעשה מעתה ועד עולם, כל התורה וכל המצוות והמעשים

טובים שלו ושל כל הדורות הבאים אחריו - הכל שלך, ובשמים, שם בעולם האמת, הכל נרשם ונחרט על שמך, לנצח!

והכל בזכות רגע אחד של החלטה נכונה, להפריש מעט בכל חודש מכל הוצאותיך, ולהיות שותף לדבר הגדול ביותר שיש בעולם - הצלת נפש מישראל, בגשמיות וברוחניות!

עכשיו, עכשיו זה רגע ההחלטה שלך. החלטה שלא תתחרט עליה לעולם!

זהו רגע של החלטה אחת, שתהיה המתנה הכי גדולה בחיך שאתה יכול להעניק לעצמך, גם בעולם הזה, וגם בעולם הבא, לנצח נצחים!!

אשריך שתזכה בכך!

לא יהיה מאושר ממך בעולם!

הרגע האחרון! השער לשפע שלך עדיין פתוח!

מאות מאות מאנשי
שלומנו כבר זכו
ליטול חלק נכבד
בהצלת משפחות אחינו,
ויזכו לקבל בקרוב את
'שטר סגולת השפע'
בחותם נצח של אבינו
רוענו שליט"א, המצטרף
לפסק בית דין של מטה
הגוזרים בכח התורה הק'
פתיחת שערי שפע
וברכה עד בלי די לכל
תורם שיחי'.

**זה הרגע לתפוס
את ההזדמנות,
ולזכות!**

למען די עתיד פון בעלזא!

